

הפורתח בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu

דרשו ד' ועוזו

קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

יום שלישי ט' שבט תשפ"ג | דף היומי בבלי: נזיר ח | דף הכולל: נדרים גב.
דף היומי בהלכה: מסימן צ"ד סעיף ג' עד סעיף ט'.
מוסר: שמירת הלשון - פרק ו' ו'ונבאר' עד 'וידעת'.
קנין חכמה הלימוד השבועי: שער אהבת ה' פרק ז' עד סוף הפרק (סוף השער)

כמה שהתאמצתי, לא הצלחתי. הרגשתי
שאני מטפס על קירות. הודעתי להנהלה
שאני כבר באמת באמת לא מתאים, ועם כל
הצער לא זכיתי להיות בכלל מזכי הרבים

הרה"ג ר' ישראל ליוש ר"מ בשיבת 'אהבת אהרן' ומוותיקי הפעילים ב'דרשו' וב'אחינו' מספר על תחילת דרכו בארגון

יעקב א. לוסטיגמן

שאני לא מתאים לתפקיד, אבל המנהל אמר לי שהוא לא משחרר אותי: "אם אתה לא יכול ללכת על כל הכיתה, תפוס ילד אחד או שניים שלהם יש את הפוטנציאל הגדול ביותר שיסכימו ללכת לשיבה, ותעבוד רק איתם!"

"סימנתי כמה ילדים שבהם צריך להשקיע, והאחד מהם היה ילד אחד שהיה מאוד מוכשר ומאוד ירא שמים, היה לו רגש לתורה ולמצוות, ראיתי עליו שהוא יוכל להיות בחור ישיבה מאוד מאוד מוצלח, והשקעתי בו את כל הכח.

"אבל הילד הזה כבר היה לו חלום אחר. הוא חלם להיות רופא, ומבחינתו, וגם מבחינת ההורים שלו, המסלול היה ברור לחלוטין. הוא ילך ללמוד בתיכון, יוציא בגרות, יעשה צבא ילך לאוניברסיטה ויהיה רופא.

"כמה שהתאמצתי, לא הצלחתי. הרגשתי שאני מטפס על קירות. דיברתי עם ההורים שלו לפחות עשרים פעמים, אבל כלום לא עזר לי: הילד הלך לתיכון ולא לשיבה. הודעתי להנהלה שאני כבר באמת באמת לא מתאים, ועם כל הצער לא זכיתי להיות בכלל מזכי הרבים.

"בדיוק אז הועבר הרב הילמן לתפקיד אחר, והתפקיד הזה של אחראי על הנושא של טיפול המשך בשיבות התפנה. ההנהלה שיבצה אותי לתפקיד, זה כבר הרבה יותר קל, אני לא צריך לשכנע את הבחור לעבור להיכנס לשיבה, אלא רק לוודא שטוב

אחד הבולטים בפעילי 'אחינו' ובמנהלי המחלקות ב'דרשו' הוא הרה"ג ר' ישראל ליוש, ר"מ בשיבת 'אהבת אהרן', אחראי מחלקת 'הדף היומי' ב'דרשו', ומנהל המחלקה לקירוב קרובים ב'אחינו'.

"את דרכי ב'אחינו' התחלתי כאברך צעיר", הוא מספר. "הייתי אברך כולל מן השורה, והכרתי אז את הפעיל הרב אליעזר הילמן שאני זוכה לעבוד לצדו עד היום בארגון.

"הרב הילמן היה אז ממונה על תחום טיפול ההמשך בבחורים ששובצו בשיבות, והוא הפגיש אותי עם הנהלת 'אחינו' שהפקידה אותי על בית ספר תורני ביפו, שם הייתי צריך להגיע פעמיים בשבוע, ליצור קשר עם ילדי כיתה ח', ולנסות לגרום להם להמשיך לשיבה, במקום לעבור לתיכון ולאבד את כל ההשקעה שהושקעה בהם בשנות לימודם בבית הספר היסודי.

"הייתי שם שנה שלימה ונכשלתי כישלון חרוץ", מספר הרב ליוש בגילוי לב. ניסיתי להתחבב על הילדים ולהתחבר אליהם. זה היה מאוד קשה, באתי ממקום שונה, סגנון שונה לחלוטין, נתקלתי בקהל יעד שלא הכרתי קודם לכן.

הייתי עולה לבתים שלהם, מדבר עם ההורים, מנסה לשכנע בכל הכוח שישלחו את הילד לשיבה, אבל לא הצלחתי. חזרתי להנהלת 'אחינו' ודיווחתי על כישלון מוחלט. הודעתי

רואים אותה באופן מיידי. לא תמיד הקב"ה מזכה אותנו לראות את התועלת, אבל תמיד יש תועלת כלשהי לכל פעולה ולכל מאמץ. "במקביל לסוירים שעשיתי בישיבות לשיבוץ בחורים, הן בישיבות לבעלי תשובה והן בישיבות רגילות שבהן שיבצנו את הבחורים בהמשך, הפכתי במשך הזמן לסוג של 'מומחה' לישיבות, פנו אלי בכמה מקרים שהיו צריכים לשבץ בחורים בישיבות וכדו', וכך נכנסתי לנושא בעובי הקורה, מה שנקרא 'המחלקה לקירוב קרובים' באחינו', כשאנחנו עמלים לסייע לבחורים למצוא את המסגרת המתאימה ביותר, במיוחד בחורים שנכנסו לישיבה גדולה שאינה מתאימה לאופיים וסגנונם, ולעיתים יש בכך סיכון גדול מאוד לעתידם הרוחני ולדורות שיעמידו אחריהם.

"בכאלו מקרים, קצת עזרה וסיוע, פנייה אישית לראשי ישיבות ומשגיחים, עוזרים לחולל פלאות ולהכניס בחורים לישיבות שבהם הם יוכלו לפרוח ולהתעלות בעבודת ה' ובלמוד התורה עד בלי די.

"בכל אופן, עברו כמה שנים, ואז היתה התעוררות גדולה להקמת מסגרות מתאימות לבחורים מתחזקים. לא היו אז ישיבות לבעלי תשובה צעירים, ובישיבות הרגילות היה קשה לשבץ את הצעירים הללו. ב'אחינו' התחילו להשקיע מאמץ אדיר בעניין, והנהלה פנתה לראש ישיבת 'אהבת אהרן' הגאון רבי בצלאל אדלשטיין שליט"א, בבקשה שיקים גם ישיבה לצעירים, והנהלת 'אחינו' תסייע לו במימון ההוצאות וכדו'.

"כשחיפשו מגיד שיעור לישיבה, הציע מנכ"ל 'אחינו' שייקחו אותי, היות ששני הצדדים מכירים אותי גם 'אהבת אהרן' וגם 'אחינו', ומאז הפכתי לר"מ בישיבה, כשמקביל המשכתי בשלל תפקידים ב'אחינו' וב'דרשו' ולכל אורך הדרך אני מלא תודה והוקרה לקב"ה שזיכה אותי להיות בכלל מצדיקי הרבים, ובתקווה שאכן נזכה לראות ברכה בעמלנו".

לו, שהוא מקבל את העזרה לה הוא זקוק וכדו'. "וכך התחלתי להסתובב בישיבות ולהכיר ישיבות. תוך כדי נכנסתי גם ללמוד כאברך כולל בישיבה גדולה 'אהבת אהרן' בבני ברק, ישיבה למתחזקים בגילאי ישיבה גדולה. "והנה מגיע בחור חדש לישיבה, ומיננו אותי להיות החונך שלו בישיבה. התיישבתי לידו, והתחלתי ללמוד איתו, והרגשתי שהוא מאוד מוכר לי. שאלתי אותו איך קוראים לך? הוא אמר לי את השם שלו. זה לא אמר לי הרבה. שאלתי אותו מאיפה אתה? התברר שהוא מיפו, מיד הבנתי שזה אותו ילד שרצה להיות רופא. "ברגע שזיהיתי אותו, גם הוא זיהה אותי ואמר לי "הרב ליוש?!" בגללך אני כאן!!!".

"הוא סיפר שהחלטה שלו להיות רופא עדיין שרירה וקיימת. הוא לא מוכן לוותר על כך, והוא אכן סיים את הבגרות בהצלחה, אבל רגע לפני שהוא הולך לצבא הוא החליט ללמוד שנה אחת בישיבה.

"הצורה בה תיארתי לי את הלימודים בישיבה, לפני ארבע שנים, נחקה בזכרוני כל כך חזק, שהחלטתי שאני לא יכול להמשיך בחיים בלי ללמוד שנה אחת לפחות בישיבה", הוא אמר לי. "אבל רק שנה אחת! בעוד שנה אני מתגייס ומיד אחר כך אוניברסיטה ולימודי רפואה...".

"הבחור הזה נשאר בישיבה כמה וכמה שנים, וצמח לתלמיד חכם עצום, שחיבר עד היום כמה עשרות ספרים בהלכה ואגדה ומגוון מקצועות התורה, אבי מורי שליט"א כמוציא לאור ומהדיר של ספרים, גם הדפיס עבורו כמה ספרי הלכה שיש בהם גאונות מופלאה.

"אני למדתי מהסיפור הזה את המסר הברור והידוע שהתחדד כעת ביתר שאת: שום השקעה ברוחניות לא יורדת לטמיון. הכל בא בחשבון, וכל מאמץ והשקעה מניבים תועלת, גם אם אנחנו לא

וכך הוא מצא את עצמו ביום התחרות רועד מפחד מתחת לפרוותו הכבדה של הדוב. מולו התקרב אליו הדוב השני, נוהם באיום, ובעוד היהודי ממלמל "שמע ישראל" - הוא שומע את ה'דוב'...

הרב ד"ר עוז מרטיין על תנו לדובים לישון

הדוב השני, חובו יימחק. הבעיה היתה, כמובן, שהיה סיכוי גדול יותר שהוא לא יצליח, אבל הפריץ לא השאיר לו ברירות רבות. וכך הוא מצא את עצמו ביום התחרות רועד מפחד מתחת לפרוותו הכבדה של הדוב. מולו התקרב אליו הדוב השני, נוהם באיום, ובעוד היהודי ממלמל "שמע ישראל" - הוא שומע את ה'דוב' השני משלים אותו בהמשך הפסוק.

בואו תשמעו את הגרסה האחרת של סיפור היהודי בתחפושת הדוב. למי שלא זוכר, הנה גרסת המקור: כמו בסיפורי הפריצים של פעם, יש בסיפור הזה חוכר יהודי עני שלא הצליח לשלם את דמי החכירה והושלך לבור הכלא. כעבור תקופה, הציע לו הפריץ הצעה מרושעת: להשתתף במלחמת דובים כשהוא לבוש בעור של דוב. אם יצליח לגבור על

ועכשיו, כמובטח, הגרסה האחרת:

פלוגי ואלמוני קרובים מאוד זה לזה, אבל בסיטואציה הנוכחית הם נמצאים משני עברי המתרס. איזשהו דיון שהפך לוויכוח וגלש למריבה, גורם להם לעמוד זה מול זה בעמדת קרב.

מתחת לעור הדוב, מקנן בכל אחד מהם פחד עצום.

ממה הפחד הגדול?

קיימים שני סוגי פחדים בסיטואציה כזו, של מתח במערכת

יחסים קרובה:

מצד אחד, קיים הפחד להתאיין.

האדם החלש יותר במערכת הזו או בסיטואציה הספציפית

הזו, חש פחד נורא שהוא יהפוך לאין ולאפס בעיניו של השני.

שההוא כבר לא יחבב אותו, לא יעריך אותו, לא יהיה מעוניין

בקרבתו.

המקום הזה, של 'לא רואים אותי', הוא נורא. הוא גורם לנו

להיעלם, להתקטן, להרגיש מחוקים. כשהשני במערכת היחסים

בוחר להתעלם מקיומו, לשתוק, לא להזמין אותנו, לא להתייחס

למחוות שלנו - השדר של 'אתה לא מעניין אותי' מופנם לתוכנו,

והופך לתחושה של 'אני אֵין ואפס'.

מהצד השני של הסיטואציה, עומד הדוב החזק, הנוהם, ופחד

פחד אחר: הוא רועד מהחוזק שלו.

החוזק הזה, שגורם לו להשתלח, לזעום במלוא הכוח, להשפיל

את הזולת, הוא חוזק מפחיד - מכיוון שהוא עלול למחוק את

האדם שממול. ואת זה האדם החזק לא רוצה לעשות.

מדובר, כזכור, במערכת יחסים שבה שני הצדדים משמעותיים

זה לזה. זה יכול להיות אבא מול בן, בני זוג, עמיתים בעבודה או

כל קשר אחר בעל ערך. ובקשר כזה, גם הצד החזק לא מעוניין

למחוק את הצד השני, שחשוב לו ויקר בעיניו. הוא לא רוצה

לגרום לו נזק שאי אפשר לתקן אותו, אך הוא יודע שאם הוא

יאפשר לתגובות שלו להיות עוצמתיות, כפי שהן באופן טבעי,

הנזק יתרחש.

וכך עומדים שניהם זה מול זה, חושפים שיניים וציפורניים,

ומבועתים זה מזה.

האם יש דרך להסיר את פרוות הדוב, להשאיר אותה תלויה על

הו, ולנהל את הסיטואציה בצורה אמיתית יותר? בלי להפחיד זה

את זה, בלי לפחד כל אחד מעצמו?

לגמרי כן.

זה יקרה כשנדע לתת ביטוי לפחדים שלנו.

זה יקרה כשנדע להטות אוזן ולשמוע את הד פחדיו של הזולת.

וזה יקרה כשנדע לנהל את הפחד שלנו.

כאשר אנחנו בצד החלש, המאויים, כדאי לנו להזכיר לעצמנו

שזכות הקיום שלנו ניתנה לנו מבורא העולם, והיא לא תלויה באף

אדם, חזק ומשמעותי ככל שיהיה.

בואו נזכור שזה בסדר שלא כולם יאהבו אותנו כל הזמן. בואו

נלמד להכיר לא רק את תחושת השייכות, אלא גם את תחושת

הנפרדות. נוכל ללמוד אפילו לחבב את החלק הזה שבתוכנו,

שמסוגל להיות שונה בלי להתאים את עצמו כל הזמן לרצונו של

האחר.

כשאנחנו החזקים בסיפור, הפחד הוא לא איום עלינו, אלא

להיפך. הוא בסדר גמור, הוא מונע מאתנו להזיק, ולכן אין צורך

להיאבק בו. כן יש צורך לנווט אותו, מכיוון שפחד הוא לא מנוע

מוצלח למערכת יחסים טובה. נשתמש בו כדי להצליח לבלום את

עצמנו, לא להמשיך בצעדים דורסניים, אלא לדחות את המשך

הדיון לשש אחרי המלחמה. אחרי שהמתח יירגע והאמוציות

ישככו.

כשנלמד לנהל נכון את הפחדים שלנו, נגלה עד כמה זה טוב.

אחרי הכל, פרווה של דוב היא ממש כבדה. בלעדיה, החיים קלים

יותר.

מילון מונחים:

התאינות - מצב חווייתי נוראי של 'לא להיות'. אובדן היכולת

לזהות שאני קיים.

משהו לקחת לדרך:

כשאתה בוחר שותפים למסע חיך, בכל תחום שהוא, בחן

בזהירות את התנהלותם של אנשים עוצמתיים מדי.

נסה לבחור רק את אלו היודעים לשמור על עצמם מפני

העוצמה של עצמם.

משפט כוח:

זה או אנחנו או הפחד. אם נסלק אותו מהזירה, הוא יפסיק

להבריח אותנו ממנה.

(פרק מתוך הספר 'רגעים של כוח'. ד"ר עוז מרטין פסיכותרפיסט בעל שם
ספריו יצאו בהמדרות רבות. לרכישת הספר ולקבלתו במשלוח לבית ניתן
להתקשר: 058-7676321)

077-2222-666 או *4992

קו השיעורים של 'דרשו' - לחייג, ללמוד, לדעת

"נכנסתי ללחץ. רכב לבן, המספר נראה ממשלתי משהו, יש לו קרחת, תיק צמוד וכו'. זיעה קרה התחילה להשתלט עליי.. "שלום", הרעים בקולו, "מי כאן בעל הבית?"

סיפור מרגש של הר"ר יעקב אורליק, נגריית 'קובי אורליק' ששמענו על מי שמעודד את חבריו לפתוח בסמיכות אליו נגריית "מתחרות", ואף נידב להם את כל סודות המקצוע כי "אין אדם נוגע במוכן לחבריו אפילו כמלוא נימה"

"ולכן, אמרתי לחברי, שבעזרת ה' יגיעו לאזור עוד נגריית ונשתלט ביחד על העיר".

ואז הגיעה תקופה קשה

"לאחר תקופה סיימתי בסיעתא דשמיא את המבנה, הנגריה קמה והתחלתי לעבוד במרץ. סגנון העבודה שלי הוא בעבודות יוקרה מיוחדות והפרנסה זרמה ב"ה בשפע. וכצפוי, יום אחד נכנס יהודי והתחיל לשאול שאלות. בתחילה סחור-סחור עד שביקשתי ממנו שיגיע לנקודה.

"די בחשש אמר לי, "שהוא רצה לפתוח נגריה וכו'. מיד אמרתי לו: "אני לשרותך, כל מה שתזדקק אני פה ואל תהסס לפנות אליי. כשהתאושש מההלם, ציידתי אותו עם הטלפונים הרלוונטיים, ולשמחתי הוא באמת לא היסס, פנה וקיבל את כל האינפורמציה עד שקמה לו הנגריה שלו.

"אני זוכר, שמדי פעם אפילו מצאתי את עצמי יושב איתו ועוזר לו ולבנות הצעת מחיר ללקוחות. אחרי שנה הגיע עוד יהודי וגם פתח נגריה וגם אליו ניגשתי והצעתי כל עזרה אפשרית, כי הרי הם לא באמת המתחרים שלי הם הגיעו רק לקחת חלק בנטל העבודה, אבל לעולם לא בנתח הפרנסה - כי הרי לימדונו חז"ל שאין אדם נוגע במוכן לחברו אפילו כמלוא נימה.

כמובן שאחרי כמה שנים הגיעו עוד עסקים ועוד נגריית והמקום שקק חיים.

והנה הגיעה תקופה קצת אפורה וירידה בעבודה. הצעות מחיר של תופסות, תחושת מחנק של אויר קצת דחוס. יצאתי לבדוק האם אצל כולם האויר דחוס בנגרות או שרק אצלי. ראיתי שהחברים עובדים ב"ה במרץ.

התגנבה לי מחשבה אולי לא הייתי צריך כל כך לעודד את התחרות, או לפחות לא עד כדי כך. מחשבות מייאשות.

הרכב הלבן עצר בסערה

"כעבור מספר ימים, אחרי עוד סתם בוקר שגרתי, דלת הנגריה פתוחה לרווחה ופתאום מגיע רכב לבן ועוצר בסערה שמתירה אחריה ענן אבק. בפתח יוצא בן אדם גדל גוף, אחד שלא נראה מלומדי הדף היומי... וצועד לכיווני.

"נכנסתי ללחץ. רכב לבן, המספר נראה ממשלתי משהו, יש לו

מאת יעקב רייניץ

"לפני למעלה מעשרים שנה, כשהייתי קצת יותר צעיר ונמרץ ועם אנרגיה של 20 אנשים, חיפשתי נואשות מקום לבנות נגריה. עד אז, שכרתי פינה קטנה בנגריה פעילה של חבר, אבל הגיע הזמן לגדול ולפרוח.

"הברירה שעמדה בפני היתה, לשכור קרקע ולבנות עליה מבנה. הכל בכל מכל כל. לאחר בדיקה מקיפה שכרתי את הקרקע באזור התעשייה של מושב חרדי במרכז הארץ, שהיה בשעתו מקום עזוב, מוזנח ושכוח.

"מזכיר הישוב דאז נפגש אתי בשטח, הצביע על המקום ואמר בזלזול: 'הרי שלך לפניך תבנה ככל העולה על רוחך'. הדבר היחיד שוידאתי מולו, שיהיה לי חיבור לחשמל ויצאתי לדרך.

"התיישבתי על אבן גדולה שהיתה במגרש, שרטטתי תוכניות, הזמנתי חומרים, הבאתי רתכת ענקית וכובע סומבררו הכי גדול שקיים והתחלתי לעבוד במרץ. יום אחרי יום, לבד. אני, השמש וקצת זבובים טרדניים.

"היו כמה חברים ששמעו על השיגעון שלי והגיעו מידי פעם לשבת לידי, לשוחח ובעיקר לייאש: 'אתה לא נורמלי, איך תרים את זה' ועוד כל מיני משפטי 'עידוד', והיו הולכים לדרכם אחרי שהשאירו שטיח מכובד מקליפות גרעינים, בעיקר שחורים. (הרי אין דבר יותר מהנה מאשר לראות מישהו אחר עובד...).

לא נשברתי.

"באחד הימים, בעודי יושב במרומי הגג, תחת השמש הקופחת, צועק לי אחד החברים: 'אתה מבין שאתה הולך להיות הנגר היחיד פה בעיר? זה הזוי!'. והתחיל לחשב לי כבר את הרווחים העתידיים.

"אמרתי לו, אל תלחץ. איך אשתלט על הכל אני לבד. התיישבתי לרגע הסרתי את הכובע הגדול והשבתי לו שיש סיפור שמספרים על ראש הממשלה הראשון, שהגיעה אליו בתקופת הצנע משלחת של אנשי מקצוע שאמרו לו שלאזרחים אין מה לאכול, אז אולי כדאי לשקול לפתוח במלחמה נגד ארה"ב והם כמובן יכבשו אותנו וכך נהפוך לעוד כוכב בדגל הלאומי שלהם ונזכה לשפע של אוכל ודולרים. השיב להם הזקן, ומה יקרה אם ננצח אותם, איך נצליח להאכיל מיליוני אמריקאים...

"כשהגעתי להתחיל להרכיב את הארונות שמתי לב שבשום בית בישוב אין מזוזה, למרבה הצער והכאב.
"לאחר שהתיידדנו מעט שאלתי אותו על זה ואז אמר לי, 'אפילו בית כנסת אחד אין פה'.
"אמרתי לו, בעז"ה, בסיום העבודה, לפחות בדלת הראשית נקבע מזוזה. הוא ורעייתו הסכימו במקום. סיימתי את העבודה והגשתי לו מזוזה ואמרתי לו, 'בכבוד. תקרא לכל בני הבית שישתתפו בארוע המרגש'. וככה, עם כיפה מאולתרת על הראש וכשקולו נחנק מהתרגשות בברכה הוא קבע את המזוזה. אפילו רעייתו קיבוצניקית מכמה דורות, ניגבה דמעה סוררת.

והוא פרץ בצחוק מתגלגל

"בשלב הבא כבר הבנתי שהוא לא נציג של אחת מרשויות החוק. ניצלתי את המעמד ושאלתי אותו, 'תסביר לי מה היה כאן. הגעת אלי לנגריה בסערה, ואני לא רוצה לומר לך אילו מחשבות עברו לי בראש. הזמנת מבן אדם שאתה לא מכיר כלל עבודה די גדולה ויש אצלנו באיזור התעשייה מספיק נגרים ששייכים לאורח החיים שלך, מה הולך פה?!'
"ואז הוא מספר לי, שאשתו כבר הרבה מאד זמן מבקשת ממנו שיראה לסדר את הנושא של הארונות, והוא סחב את הזמן. באותו בוקר, אשתו שוב ביקשה ממנו אבל הפעם הטונים בביתו עלו קצת מעבר למקובל, 'יצאתי מהבית בסערת רגשות ובהחלטה נחושה: הנגר הראשון שאני פוגש - אני מזמין וגומר עם זה. זכרתי שיש בישוב הסמוך הרבה נגריות, נסעתי לשם וכל השאר היסטוריה'.
"ואז הוא מסתכל עלי ומתחיל לצחוק: 'ואתה חשבת שאני הגעתי מטעם רשויות החוק?!' 'כן' השבתי קצת במבוכה. בתגובה, הבן אדם פשוט לא הפסיק לצחוק.
"איך כתוב אצלכם הוא שאל, 'מה ששלך יגיע אליך?'
"תדייק, השבתי לו, 'אין אדם נוגע במוכן לחברו אפילו כמלוא נימה'.

תודה להר"ר יעקב אורליק, נגריית 'קובי אורליק', על הסכמתו לשתף את הקוראים בסיפור המדהים והלקח הנלמד ממנו לכל אחד ואחד מאיתנו.

(מתוך המודיע כ"ד טבת תשפ"ג)

קרחת, תיק צמוד וכו'. זיעה קרה התחיל להשתלט עלי. הסתכלתי סביבי מה עומד בנגריה ופזלתי לכיוון השולחן במשרד.
"שלום, הרעים בקולו, 'מי כאן בעל הבית'.
"התאוששתי ובקול יציב אמרתי, 'אני, מה אפשר לעזור'.
"מה אתה מייצר, הוא שאל. 'הכל', השבתי. ואז הוא שואל, 'אתה יכול להגיע לישוב בו אני מתגורר ולתת לי הצעת מחיר לכמה ארונות?'. 'בשמחה', השבתי אבל רק בערב (על הצד שזה מלכודת...). 'למה לא עכשיו', שאל בקוצר רוח. 'כי אני עסוק', השבתי ובליבי כבר השלמתי עם העובדה שאולי זה מישהו מרשויות החוק, למרות שאין לי מה להסתיר והכל חוקי - אבל כל בדיקה שלהם זה כאב ראש רציני.

"או קיי, הוא אמר, 'תן לי את המספר שלך ואני ממתין לך בערב'. השאיר לי את הכתובת ונסע לדרכונ.
"כשיצא עשיתי סדר, העמסתי את הפנקסים, תיאמתי שעה ויצאתי לכיוון. נושא תפילה בליבי, מה שיהיה יהיה.
"הגעתי, הוא פתח את הדלת ועמד שם יחד עם בני ביתו. הוא היה נינוח לגמרי ולקח אותי מיד לחדרים המדוברים. 'תמדוד פה ופה ופה', ואני מנסה להתרכז ולנסות להבין מה הולך כאן.
"לאחר שסיימתי הוא ביקש לדעת כמה זה יעלה לו, ואמרתי, 'אשלח לך הצעה מסודרת'. אבל הוא התעקש: 'מעדיף לקבל את ההצעה עכשיו'. ישבתי ובניתי הצעה והוספתי כהנה וכהנה. עבודה בכמה עשרות אלפי שקלים, והגשתי לו וכמובן בהדגשה שהמחיר לא כולל מע"מ.
"הוא מסתכל על הדף ושואל: 'המחיר סופי?' 'כן', עניתי לו.
"הוא לחץ את ידי למזל וברכה ושאל: 'כמה אתה רוצה מקדמה?' עניתי, 50%. 'אין בעיה', הוא אומר ובמקום ביצע העברה בנקאית.
"אני מזדרז ומוציא את פנקס החשבונות, ומברר מה השם. עזוב, לא צריך, הוא עונה לי ואני בליבי חושב לעצמי, הנה זה מתחיל...
"אמרתי לו: 'אתה לא צריך אבל אני כן חייב להוציא חשבונות'. הוא הסתכל עלי ואמר, מוזר. אבל נתן לי את הפרטים. נפרדנו ועדיין לא הבנתי מה הולך פה.
"בדלת אני מציין לו ששמתי לב שאין בשום משקוף בבית מזוזה, אפילו לא בדלת הכניסה. הוא אומר לי, 'עזוב, אנחנו לא בענין', והוסיף 'כשאתה יוצא משער הישוב תקרא את השלט'. קראתי, ברוכים הבאים לישוב פלוני. ישוב חילוני שיתופי.

האזינו לתוכנית 'הפיתוח בכל יום' בקו השיעורים של דרשו

כל הכתבות והתוכן משודרים להאזנה מדי יום מפי הרב אברהם פוקס

077-2222-666 שלוחה 31

ההפתעה היתה גדולה. "לך עמו", פקד הרבי כשנכנסתי לחדרו, "ותסייע בעדו להפיץ 'יידישקייט' במקום"

הגאון הרב יצחק דוד גרוסמן שליט"א מספר על צעדיו הראשונים מירושלים למגדל העמק

ולשיבות קדושות.

ביום בהיר נקראתי לעמוד מול מרן הרב אלישיב, רבי אליעזר גולדשמידט ורבי בצלאל ז'ולטי זכרונם לברכה. ביראת כבוד עמדתי לפני הרבנים, והם העמידו אותי על הצורך בהקמת הדור על תילו, ופסקו עלי ליטול על עצמי את משרת הרבנות במגדל העמק.

באותם ימים לא היה קל לבחור רב חרדי; וכששמע על כך ראש ישיבת מיר, קם מיוזמתו ופעל להסדרת הענין.

בטקס קבלת הפנים שנערך לכבודי השתתפו גדולי ישראל. בראש הבימה המיוחדת שהוקמה לכבוד האירוע עמד הרב ז'ולטי ונשא מדברותיו. הוא קרא את דברי הכתוב בפרשת נשא, **ולבני קהת לא נתן, כי עבודת הקדש עליהם, בכתף ישאו**. כלומר: העגלות למשא המשכן לא ניתנו בידי בני קהת נשאי הארון, אלא הם נצטוו לשאת את משא הקודש בכתף.

"וכל כך למה? שאל הרב ז'ולטי ועינו נצצו, "וכי למה לא להקל על בני קהת? אלא שכשמגיעה עבודת הקודש, אל תחפש להקל על עצמך, אל תקל ראש במלאכה, אלא הטה את כתפך ולך במסירות נפש למטרה.

"חז"ל אומרים במסכת סוטה", המשיך הרב, שלימים ישמש כרבה של ירושלים, "מפני מה נענש דוד מפני שקרא לדברי תורה 'זמירות' שנאמר: **זמירות היו לי חוקיך בבית מגורי**. אמר לו הקב"ה: דברי תורה, שכתוב בהן **התעייף עינך בו ואיננו**, אתה קרוא אותן זמירות הריני מכשילך בדבר שאפילו תינוקות של בית רבן יודעין אותן, דכתיב **ולבני קהת לא נתן, כי עבודת הקודש וגו'**. ואיהו אתייה בעגלתא (דוד טעה כשהורה לשאת את ארון ה' בעגלה במקום על הכתפיים, וכתוצאה מכך מת עוזא כשנגע בארון).

"לכאורה מה השייכות והקשר בין הדברים? אלא כך אמרו לו לדוד: הנך קורא לדברי תורה זמירות? והלא התורה צריכה להיות בדחילו ורחימו, בעול תורה. תורה אינה זמירות, דבר שבא בנקל. ומידה כנגד מידה - בזה נכשל, שנשא את הארון בעגלות, פעולה המסמלת את נשיאת התורה בקלות.

"אנו עומדים בימים שלפני קבלת התורה", אמר הרב ז'ולטי. "מחד גיסא מצינו בתורה את הציווי של **בכתף ישאו**, ומאיך אמרו

במשך השנים ארוכות היה יהודה גור הממונה על הרבנות מטעם משרד הדתות. בוקר אחד הופתע גור לראות בפתח, את ראש הישיבה שבה למד בעבר, ישיבת מיר, רבי חיים שמואלביץ זצ"ל, מבקש להיכנס לפגישה אצל תלמידו מן העבר הרחוק.

"מה בקשתו של ראש הישיבה - ותעש?" שאל הרוב הכנעה. ראש הישיבה התיישב וסיפר על עיר שכוחה בצפון הארץ, ומגדל העמק שמה. "כבר שנתיים יש שם מהפכה יהודית רוחנית עמוקה, והגיע הזמן להכתיר שם רב".

"ואת מי מציע ראש הישיבה?" שאל גור.

"את מי שעומד מאחורי כל הפעילות הזו, הרב יצחק דוד גרוסמן", עונה ראש הישיבה.

היו אלו הימים שלאחר מלחמת ששת הימים בתשכ"ז. באחת מישיבותיה החליטה מועצת גדולי התורה להקים מתיבתות עבור ילדי הפריפריה, המסיימים את חוק לימודם במוסדות שעל ידי החינוך העצמאי. אבי ז"ל, שהיה מזכיר מועצת גדולי התורה באותם ימים, ביקשני ליטול על עצמי את הקמת המתיבתא בירושלים.

זכיתי להימנות לדבר מצוה ולהיות בין מייסדי המתיבתא, ששכן בבנין מוסדות "זוויעהל" בשכונת בית ישראל בירושלים, מוסר עצמי עבור התלמידים ומשמש להם כאב ומורה דרך.

זמן-מה לאחר מכן הוקמה "התנועה להפצת תורה" על ידי הרב אלעזר קוגל, חתנו של "אבי האסירים", הצדיק רבי אריה לוי זצ"ל. מטרתה היתה לשלוח אברכים להפיץ תורה בערי הצפון והדרום.

רבי אשר סופר נבחר להקים רשת תורנית יהודית בצפון. הרב סופר שהיה מקורבו של מורי ורבי מלעלוב זצוק"ל, נכנס לקודש פנימה להתייעץ עמו. הרבי מלעלוב הרים את עיניו הטהורות, ואמר לו: "לך למגדל העמק; ור' יצחק דוד יתלווה אליך".

ההפתעה היתה גדולה. "לך עמו", פקד הרבי כשנכנסתי לחדרו, "ותסייע בעדו להפיץ 'יידישקייט' במקום".

המצב במגדל העמק היה נורא מבחינה חברתית ומבחינה יהודית. לאחר הלימודים בכלל התגייסתי להקים רשת שיעורי ערב לנוער המנותק וקראתי לה "מגדל אור". העמק, אמרתי בליבי, הוא חושך. בעמק צריך להכניס אור.

תוך זמן קצר התחוללה מהפכה של ממש. עם תום השנה הראשונה לפעילותנו שלחנו עשרות תלמידים למוסדות תורה

כשנתיים לאחר הכתרת, בשנת תשל"ב, הופיע גאון ישראל והדרו במגדל העמק להנחת אבן הפינה של מוסדות "מגדל אור". הוא ניגש אלי, הביט על מאות התלמידים ואמר בקול את מה שכולם חשבו: "עזבת את ירושלים, את החסידים, את המשפחה; שמעת בקול חכמים והגעת לכאן במסירות נפש. לכן זכית להקים מוסדות, מאות תלמידים ההולכים בדרך ה', ולהיות מגדל אור לכל העולם".

ואז הוסיף משפט, שלא רבים הבינו את הקשרו: "עבודת הקודש עליהם בכתף ישאו".

(מתוך הספר 'אור השבת')

חז"ל (ילקוט שמעוני שמואל ב, פרק הרמז קמב) כי 'הארון נושא את נושאי' - ללמדנו שהארון נושא את נושאי כשאתה נותן את הכתף. כשאתה מוסר נפשך בשביל התורה, אתה זוכה לסגולת הארון הנושא את נושאי'.

"וזה עבודתו של רב בישראל, שנותן את הכתף שלו ונושא את משא העם", סיים הרב ז'ולטי לקול תשואות ההמון.

כבר באותם ימים הייתי בידידות נפלאה עם מרן הרב עובדיה יוסף זצוק"ל, שחיבבני כאב לבן.

באותו רגע בער בי הרצון לחקור את נסתרות החוש הנפלא הזה, וגיליתי דברים מדהימים, למשל שמספר הקולטנים הקיימים באף שלנו הוא עצום, ועומד על 6,000,000!!

על המתנה המיוחדת של חוש הריח, אחד מנפלאות הבורא עמנו

האף ממוקם בדיוק בנקודה הנכונה, כדי שחוש הריח יוכל לעצור אותנו מלאכול דברים שיזיקו לנו, כמו מזון מקולקל. אולם ההפתעה היותר גדולה היא, שחוש הריח אחראי על 80% מטעמים של המאכלים! היום מייצרים כוסות מיוחדים שהוסיפו לדפנות שלהן ריח טוב ומגרה, כדי שגם מי ששותה מי ברו פשוטים ירגיש כאילו יש בהם טעם...

דבר מיוחד וייחודי יש בריח, שלמרות שהוא מגיע אל המוח דרך איבר גשמי, הוא גורם לאדם הנאה רוחנית! זאת משום שהוא נכנס דרך הנשימה אל הנשמה. לכן, אם נשים לב, המילה ריח דומה למילה רוח. כך אנו מוצאים לדוגמה ב'הבדלה' של מוצאי שבת, שלאחר ברכת 'בורא מיני בשמים' מריחים צמחים בעלי ריח טוב, כדי להקל את הצער שיש לנו בהסתלקות הנשמה היתרה שהייתה לנו במהלך השבת.

כדי להבין קצת על מהותו של אותו חוש מסתורי ורוחני, נתחיל מהסוף, מהעובדה המפליאה ביותר, שהחוקרים הגיעו אליה אחר בדיקות חוזרות ונשנות. המסקנה שעלתה מכל המחקרים הייתה, שאדם ממוצע יכול להבחין ב... טריליון סוגי ריחות! כן, מיליון מיליונים, או הספרה 1 ואחריה 12 אפסים... והכל בתוך המערכת הלא גדולה שנקראת האף. פלאי פלאים!

למעשה, המערכת פועלת כך:

- הריח נקלט תחילה על ידי קולטנים המצויים ברקמת האף.

מאת: הרב אלעזר גולדברג

זה קרה בערב שבת, כשישבתי בסלון ועיינתי בחומש בפרשת השבוע. הייתי שקוע כל כולי בפסוקים ובפירושים הנפלאים שמצאתי במפרשי התורה, עד ששכחתי לגמרי מהתבטל שיעמד על הכירים...

לפתע הגיע לאפי ריח חרוך. מיהרתי אל המטבח וגיליתי לחרדתי שהאש כבר נתפסה במגבת שעמדה על השיש הסמוך, והלהבה הלכה וגדלה מרגע לרגע! ברגע האחרון כיביתי את האש והצלתי את הבית כולו מסכנת שריפה.

כל זה קרה בזכות חוש הריח שטבע בנו הקדוש ברוך הוא! באותו רגע בער בי הרצון לחקור את נסתרות החוש הנפלא הזה. וממחשבה למעשה, מיד לאחר צאת השבת יצאתי ועיינתי בדבר.

תפקידו של חוש הריח בחיינו הוא משמעותי מאוד. רבים מאלו שחלו בקורונה ואיבדו את חוש הריח, בודאי לא שכחו כיצד הרגישו כאשר לפתע לשום דבר לא היה ריח... וזה למרות שלאחר תקופה קצרה חזר להם חוש הריח לקדמותו. אולם ישנם כאלה הסובלים מאובדן חוש ריח כל חייהם! תופעה המכונה 'תתרנות'. הריח, כמו בדוגמה הקטנה שאירעה עמי, יכול להציל אותנו מסכנות שונות, החל משריפה, עובר בגז דולף (שלמרות שהוא עצמו חסר ריח, מוסיפים לו חומרים המעניקים לו את הריח האופייני המיוחד לו), וממשיך לריחות חומרי ניקוי חריפים שמזיקים אפילו בשאיפת האדים הרעילים הנודפים מהם. הריח גם נותן לנו מידע לגבי האוכל שאנו מכניסים לפינו.

שהרי גם אילו היינו אוכלים פרי עסיסי מבלי ליהנות מהריח שלו עדיין גופנו היה ניזון מהמאכל, בכל זאת הקדוש ברוך הוא בטובו הגדול נתן לנו תוספת מיוחדת זו של הריח - אנחנו הולכים ברחוב ולפתע בא לאפנו ריח נפלא של פרחים וצמחים. הגשם יורד ואנו נושמים מלוא ריאותינו את הריח הקסום שמתלווה אליו.

אלו הן מתנות משמים, הנאות קטנות פה ושם. יש כאן חביבות יתרה שקיבלנו ממנו, מאבא שבשמים, האוהב אותנו ורוצה בטובתנו. לכן, כתגובה לכך, ראוי שנחזיר לו באותה מטבע של אהבה, נתקרב אליו ונעשה לו נחת רוח, נכפיף את רצוננו כדי לעשות את רצונו, והרי זה מעין קרבן שיעלה לפניו לריח ניחוח.

- הם מעבירים אותות חשמליים שונים אל פקעת הריח.
 - משם עובר המידע דרך עצב הריח אל המקום בו מעובד כל המידע המגיע מהאיברים השונים - המוח.
- מספר הקולטנים הקיימים באף הוא עצום, ועומד על 6,000,000. והכל, כדי להעניק לנו את האפשרות להריח את אותם ריחות, הטובים והרעים. לגרום לנו הנאה עמוקה ולהעניק לנו הגנה מפני דברים מזיקים.

כשמתבוננים בכך, הרי זה חסד עצום מנפלאות הבורא עמונו! שכן למרות שחוש הריח אינו הכרחי כל כך כמו יתר החושים,

"שיהיו מזונותי מתוקים כדבש ומידו של הקב"ה"

5 דברים שאולי לא ידעת על סגולת אמירת פרשת המן יום ביזמו

ובמשנה ברורה כתב: "כדי שיאמין שכל מזונותי באין בהשגחה פרטית, וכדכתיב המרבה לא העדיף והממעטי לא החסיר, להורות שאין ריבוי ההשתדלות מועיל מאומה". ובס' מעיל צדקה כתב, שע"י שזוכר ועולה על לבו החסד שעשה הקב"ה עם ישראל שהזמין להן פרנסתן מבלי טורח, ע"כ מתדבק הוא באהבתו יתברך וגומר בלבו לשמור מצותיו וחקותיו ותורתיו, וכ"ז מעורר עליו רחמים למעלה ומזמינים לו פרנסתו וכו', וגם, שבפסוק 'זה הדבר' שבפרשת המן יש את כל האלפא ביתא ונרמז בה שהמקיים את התורה הקב"ה מזמין לו פרנסתו וכו'. והוסיף: "אבל האמת שסגולת קריאת הפרשה של המן גורם מזונות לאדם ואפילו בלי כוונה אל השמות הרמזיים בהם" וכו'.

ובספר רוח חיים למוהר"ח פאלג'י ז"ל כתב, דכיון שקורא פרשת המן ושם נאמר 'ונחנו מה', שמשא ואהרן נהגו במידת הענוה, ושם ילמוד להיות נוהג במדת הענוה, ובזה הרי הוא ניצול מן העניות כדאיתא במגילה (דף יג: עיי"ש ברש"י ד"ה ואם הגיס) ובשבת (דף לב:).

3. יש אומרים שהסגולה היא באמירת הפרשה שניים מקרא

ואחד תרגום

ובספר יש נוחלין (אזהרת התפלה) בהגהות בעל השל"ה, כתב: "ומצאתי בדברי המקובלים שסגולת פרשת המן לומר שנים מקרא ואחד תרגום" יעו"ש. ובספר נוהג כצאן יוסף (דיני הנהגת כל יום אות לד) הביאו בשם ספר הישר לר"ת שהאומר

1. למה מועילה סגולת אמירת פרשת המן?

התשב"ץ (סימן רנו, ובדפוסים אחרים סימן קפט) מביא בשם ירושלמי שכל האומר פרשת המן בכל יום מובטח לו שלא יתמעטו מזונותיו, ומוסיף: "ואני ערב". ויש ראשונים (ספר המנהיג בהלכות שבת סי' מד ורבינו בחיי בפרשת בשלח) שכתבו שההבטחה היא שלא יחסרו מזונותיו. וכתב בספר יפה ללב (ח"א סי' א' אות כ"ד) שלכן יש תפ"ו תיבות בפרשת המן כמנין 'פתו', לרמוז שהקורא פרשת המן בכל יום יהיה פתו מצויה לו ולא יחסר לחמו לעולם ועד.

ובספר מעיל צדקה (סי' אלף תמ"ה) כתב, שעצם קריאת פרשת המן גורם שפרנסת אותו היום שקרא בו הפרשה, שהקב"ה יזמין לו פרנסתו מיגיע כפיו שלו. ועד"ז כתב בספר 'יפה ללב' שבמין היו תקמ"ו טעמים כמנין 'מתוק', לרמוז שסגולת קריאת הפרשה בכל יום היא שיהיו מזונותי מתוקים כדבש מידו של הקב"ה, כמו המן שהיה מיד הקב"ה וטעמו כצפיחית בדבש.

2. כיצד מועילה הסגולה והאם צריך לכוון באמירתה?

בטעם אמירת פרשת המן כתב הב"י שהוא כדי שיאמין שכל מזונותיו באין לו בהשגחה, והביאו בספר עמק הברכה וכתב שטוב לכוון כונה זו בעת אמירת הפרשה. וכן כתב המג"א (סי' א' ס"ק ד') בשם רבינו בחיי (פרשת צו), שאין די באמירה, אלא בביאור הפסוקים, וכיכר נפלאות ה', "כי אין לומר שתהיה הכוונה שיהגה ויגרוס לשון הפרשה בפסוקים הערומים בלבד מבלי שיתבונן בפירושים" וכו'.

שלא יחסרו מזונותיו. אך גם מי שאין לו פנאי לאומרה בכל יום, מ"מ טוב לו שיאמרנה מפעם לפעם ויהא לו לסגולה, וכמו שכתב במעיל צדקה שאמירת פרשת המן גורמת שפרנסת היום שבו הוא קורא את הפרשה, יזמינה לו הקב"ה מיגיע כפיו.

ובספר 'יפה ללב' כתב, שמי שאין לו פנאי, לפחות יקראנה פעם אחת בשבוע, ונכון לקרותה ביום השישי, שבו עניינא דיומא שהוכפל בו עומר למן וכו', ועוד, כדי שתחול הברכה בכל אשר יעשה לאכול בו ביום לכל השבוע.

ובספר אמרי פנחס השלם (עניינים שונים ערך פרנסה אות י) איתא שפ"א ציוה הרב לומר בכל עשרת ימי תשובה פרשת המן, כי בעשרת ימי תשובה יש להתפלל על הפרנסה יעו"ש. ובספר ילקוט מנחם החדש כתב, שמקובל מפי השמועה בשם הרה"ק רבי מנחם מענדיל מרימנוב זצלה"ה לסגולה על הפרנסה לומר פרשת המן ביום ג' בשבוע שחל בו פרשת בשלח, ויאמרנה שנים מקרא ואחד תרגום, ואומרים שהוא בדוק ומנוסה. ובאמרי פנחס (סדה"י וענייני תפילה אות קכ"ט) איתא שהיה מצוה לבנו בעוד שהיה ילד לומר בכל יום פרשת המן.

(נלקט מתוך מאמריו של הרב יצחק פרנקל בקובץ 'עדות' ח"א וחי"ב)

פרשת המן בכל יום שמו"ת מובטח לו שלא יחסרו מזונותיו ע"כ. אבל שאר הראשונים לא הזכירו בדבריהם פרט זה.

4. מדוע יש הקוראים את פרשת המן ובכל זאת חסרים מזונותיהם?

כתב בעל השל"ה בהגהותיו לספר יש נוחלין (אזהרת התפילה), שמי שקורא פרשת המן כל יום ובכל זאת בא לידי מדה זו שנחסרים מזונותיו, "אזי לשלימות טובתו בעולם החסד לכן נחסר לחמו ומזונותיו, אבל הנה שכרו אתו ופעולתו לפניו אשר עין לא ראתה אלקים זולתך". וראה שם עוד באורך שביאר על המקומות שאמרו חז"ל שמי שעושה כך וכך יהיה שכרו בעוה"ז כך וכך, וענייני הרואות בהרבה פעמים שאע"פ שמקיימים הציווי ומהדרין מן המהדרין, עם כל זה אינו מקבל אותו השכר המפורש בגמ'.

5. האם הסגולה היא דווקא באמירת הפרשה יום ביומו? סגולת פרשת המן היא שיאמרנה מידי יום ביומו, וכמו שכתבו הראשונים שכל האומר פרשת המן בכל יום מובטח לו

077-2222-666 או *4992

קו השיעורים של 'דרשו' - לחייג, ללמוד, לדעת

אמירת פרשת המן - סגולה או תזכורת?

מה גורם לצדיקים שיתבזבו שולחנם לעתיד לבוא? מדוע לא ירד להם לישראל המן פעם אחת בשנה? והאם צריך לומר פרשת המן דווקא בהבנת פירוש המילות או שעצם האמירה מספקת?

יעקב א. לוסטיגמן

המן' מובטח לו שלא יחסרו מזונותיו, והובא עניין אמירת פרשה זו בטור ושו"ע ובנושאי כליהם. וכמה טעמים נאמרו בדבר אמירת פרשה זו, כמו שנבאר:

הנה בשו"ע (סימן א' סעיף ה') כתב שטוב לומר פרשת המן, ובשו"ע הרב (סעיף י) הוסיף לבאר: "כדי שיאמין שכל מזונותיו באין לו בהשגחה, שכן היה במן, שהשגיח הקב"ה לתת לכל אחד עומר לגלגולת לכל נפשות ביתו, כמ"ש: "וימודו בעומר, ולא העדיף המרבה והממעיט לא החסיר".

בשנים האחרונות נפוץ עד מאוד מנהג אמירת 'פרשת המן' שניים מקרא ואחד תרגום ביום שלישי של פר' בשלח, כסגולה לפרנסה, והובאה סגולה זו בספר 'ילקוט מנחם', משמו של הרה"ק רבי מנחם מענדל מרימנוב זיע"א.

אמנם, עצם אמירת 'פרשת המן' דבר יום ביומו היא מנהג קדמון ונפוץ, ומקורו בירושלמי במסכת ברכות (הובא ב'פרישה' בשם רבו, ואינו בירושלמי שלפנינו), שם כתבו שהאומר 'פרשת

ובמשנה ברורה הוסיף בטעם אמירת פרשת המן, כדי שיזכור
האומר שריבוי ההשתדלות לא יוסיף למזונותיו.

ובביאור הגר"א הביא מראי מקומות להגמרא במסכת יומא
(דף ע"ו ע"א) שתלמידי רבי שמעון בר יוחאי שאלוהו מפני מה לא
ירד המן פעם אחת בשנה, ומדוע נצרכו בני ישראל ללקוט אותו
דבר יום ביומו.

השיב להם רשב"י לשאלתם בשלושה דרכים.

התירוץ הראשון: משל למלך בשר ודם שיש לו בן אחד פסק
לו מזונותיו פעם אחת בשנה ולא היה מקביל פני אביו אלא פעם
אחת בשנה, עמד ופסק מזונותיו בכל יום והיה מקביל פני אביו כל
יום. אף ישראל מי שיש לו ארבעה וחמשה בנים היה דואג ואומר
שמא לא ירד מן למחר, ונמצאו כולן מתים ברעב. נמצאו כולן
מכוונים את לבם לאביהן שבשמים.

התירוץ השני שמתרץ רשב"י: שהיו אוכלים את המן כשהוא
חם!

התירוץ השלישי שתירץ רשב"י הוא שהקב"ה עשה עמהם
חסד והוריד להם מדי יום עומר לגולגולת, כדי שלא יצטרכו
ללקוט בפעם אחת כמות גדולה מאוד, ולאחר מכן לשאת אותה
מהם בכל מסעותיהם.

עוד הביא הגר"א להגמרא במסכת סוטה (מ"ח ע"ב) המבארת
מי הם 'אנשי אמנה' שעליהם מדברת המשנה האחרונה דסוטה
וז"ל: "דתניא רבי אליעזר הגדול אומר כל מי שיש לו פת
בסלו ואומר מה אוכל למחר אינו אלא מקטני אמנה. והיינו דאמר
ר' אלעזר מאי דכתיב (זכריה ד, י) "כי מי בז ליום קטנות" - מי
גרם לצדיקים שיתבזבוז שולחנן לעתיד לבא? קטנות שהיה בהן
שלא האמינו בהקב"ה!

וסיום דבריו מביא הגר"א בביאורו לשו"ע את דברי המכילתא
(ל"ד ב): "שבשעה שאמר ירמיה לישראל מפני מה אין אתם
עוסקים בתורה, אמרו לו במה נתפרנס? הוציא להם צלוחית של
מן אמר להם "הדור אתם ראו דבר ה"א אבותיכם שהיו עוסקים
בתורה ראו במה נתפרנסו, אף אתם אם תעסקו בתורה הקב"ה
מפרנסכם מזה!"

ואם כן ראינו כמה וכמה טעמים בעניין אמירת פרשה זו,
הן מצד הסגולה שבדבר שלא יחסרו מזונותיו, הן מצד חיזוק
האמונה לבלתי רום לבבו כאשר משיג מזונותיו ברווח ולבל תיפול
רוחו כאשר הוא במצב הפוך מזה חלילה וחס, כדאיתא בשו"ע
הרב שיזכור שמזונותיו באין מהקב"ה, והן מצד ההתעוררות
היומיומית הנצרכת למה שכתב השו"ע שיזכור האומר את פרשת
המן שריבוי ההשתדלות לא יוסיף לו דבר וחצי דבר, כי המרבה לא
העדיף והמחסיר לא המעיט מעומר לגולגולת.

ומעניין לציין שרבינו בחיי כתב שאמירת פרשת המן היינו
לאומרה ולהבין פירות מילותיה וביאורה ולא רק באמירה בעלמא,
והביאורו ה'באר היטב' ושאר פוסקים. ואולי אפשר לומר שהיינו
טעמא דהרה"ק רמ"מ מרימונו לאמרה עם התרגום.

ונסיים בדברי ה'כף החיים' שהביא בשם ה'ברכי יוסף', דברים
שכנגד וז"ל: "ובכל דור ודור תקון רבנן סדר לימודים שונים וקביעת
עתים במלי דחסידותא וכוונתם לזכות את הרבים המון ישראל,
דבלאו הכי הן בעוון הם בטלים מתלמוד תורה, ועל ידי סדרי
הלימודים הללו אנהו ואביזריהו, הם מתעוררים, קורין ומקריין.
"ואולם לא נאמרו כל השעורים הללו לתלמידי חכמים אשר
להם יד ושם טוב, חכמים ויודעים לעסוק בגופי התורה ולעמוד
על עיקר דיני התורה להבין ולהורות. ופוק חזי הרב הקדוש האר"י
זצ"ל, כי מעט מעט הראה והתקין בפרטים אלו.

"וכן מצאתי להרב ל"ח פרק הרואה אות פ"ד, שכתב דמי שיש
לו לב להבין, במקום רצויים ותחינות ומעמדות ילמוד. וכן כתב
האליה רבה בשם פסקי תוספות.

"אמנם ראוי לכל תלמיד חכם שיקבע עת כפעם בפעם ללמוד
בספרי מוסר, כי כל הגדול מחבירו יצרו גדול, ואידי דטריד בגופי
הלכות ומחדש בטובו חידושי תורה, קרוב שיגבה לבו וכיוצא.
וקיבלתי כי בכלל מה שאמרו ז"ל דתורה תבלין ליצר הרע, הוא
תוכחת מוסר מרז"ל קמאי ובתראי".

ויה"ר שנזכה שישפע עלינו שפע ממרום, ונזכה שיגיעו
לנו מזונותינו בנחת ולא בצער, ברווח ולא בצמצום, בכבוד ולא
בביזיון, לחיים ולשלום.

להתחיל את היום ברגל ימין

חוויה רוחנית מדי יום אצלך במייל

הלכה, סיפורים, רעיונות, ווארטים ועוד... אקטואלי ומרתק
הצטרפו בחינם לאלפי מנויים, שלחו מייל לכתובת:

dirshu@dirshu.co.il

הפורתח
בכל יום..

המייל היומי של 'דרשו'.

סגולות נפלאות לפרנסה

אוסף של סגולות נפלאות ממקורות ידועים, לזכות לפרנסה טובה

(ספר החינוך, מצוה ת"ל)

סגולה א.

סגולה לפרנסה לקיים בכל מוצאי שבת את סעודת מלוה מלכה. (סגולות ישראל, מערכת פ)

סגולה ה.

סגולה בדוקה ומנוסה לעושר ולהצלחה, להפריש מעשר מכל רווח שירוויח, כמו שכתוב "בחנוני נא בזאת אם לא לפתוח לכם את ארובות השמים", ואמרו חכמינו ז"ל "עשר בשביל שתתעשר" (סגולות ישראל, מערכת ה אות לח)

סגולה ב.

סגולה לפרנסה, לומר במוצאי שבת את 'ויתן לך האלקים' (מובא בסידורים לאחר תפילת ערבית למוצאי שבת), ומוטב שיאמרוהו שניים ביחד. (שם)

סגולה ו.

סגולה לפרנסה לומר בכל יום את ההפסוק "מאשר שמנה לחמו והוא יתן מעדני מלך", ויאמר פסוק זה עשר פעמין בבוקר ועשר פעמים בערב. (סגולות ישראל, מערכת פ אות כג)

סגולה ג.

סגולה להמשיך לפרנסה: לומר בכל יום את שלש-עשרה עיקרי האמונה, וגם, לקרוא את איגרת הרמב"ן (שם)

סגולה ז.

סגולה לפרנסה לספר בכל מוצאי שבת איזה סיפור מרבינו הבעל שם טוב הקדמה, והוא סגולה גדולה לפרנסה. (שם, אות כא)

סגולה ד.

"כל הזהיר בברכת המזון, מזונותיו מצויים לו בכבוד כל ימיו"

* תוכנית יומית מענייני דיומא

בהגשת הרב אברהם פוקס

* שיעורי משנה ברורה לפי

סדר דף היומי בהלכה

* מידע כולל לנבחני דרשו על מועדי

המבחנים מסלולי הלימוד ועוד

* שיעורים על הדף היומי ועל כל

הש"ס ממבחר מגידי השיעורים

* שיעורים על הדף היומי

הירושלמי בעברית ובאידיש

* שיעורים מבוארים בעיון לביאורי

תוס' על פי סדר הדף היומי

הכל במקום אחד

קו השיעורים של 'דרשו' *4992 או 077-2222-666

לשמוע ולחשמוע

ברכב, בבית, ובכל מקום..

התקשרו לקו השיעורים של 'דרשו'
וקבלו אלפי שיעורים והרצאות להאזנה

077-2222-666

פרשת השבוע מפי מיטב המרצים

חדשות 'דרשו' ועדכונים

מידע לנבחני 'דרשו'

'גישמאק בלימוד'

הרצאות על מתיקות התורה

שיעורי תוספות לפי סדר 'הדף היומי'

הרצאות לחגים ומועדים

תוכניות מיוחדות

שידורים חוזרים מאירועי 'דרשו'

שיעורי 'הדף היומי'
בעברית, אידיש וצרפתית

שיעורי 'הדף היומי בהלכה'
בבקאות ובעיון

'הפותח בכל יום'
תוכנית יומית עם
סיפורים וחיזוקים

קו השיעורים של 'דרשו' לחייג, ללמוד, לדעת

באיזה מקרה מותר להתפלל תוך כדי הליכה?

באוטובוס בינעירוני - רשאי להתפלל תוך כדי נסיעה, ואף אם משום כך יאלץ להתפלל בישיבה. ויעצור מהליכתו או מנסיעתו - אם הדבר בידו - לפחות למשך הברכה הראשונה, הכריעות, ושלוש הפסיעות.

[שו"ע צד, ד-ה, ומשנ"ב יג ר"ח; בו"מ דרשו, 10 ו'16]

הנמצא בדרך במשך זמן התפילה, ואם יעצור מהליכתו לתפילה לא יוכל לכוון בתפילתו מחמת לחץ הזמן וכדומה - רשאי להתפלל תוך כדי הליכה, ואף אם כיוון ההליכה אינו בכיוון התפילה הראוי. וכן הדין בנוסע שאם יעצור מנסיעתו לא יוכל לכוון, או שאינו יכול כלל לעצור, כגון שנוסע במטוס או

מתי יש עדיפות לתפילה בישיבה במטוס על פני תפילה בעמידה על הקרקע?

ליעדו לאחר עלות השחר, ובמטוס לא יוכל להתפלל ערבית בעמידה - יש שהורה כי עדיף שיתפלל ערבית בעמידה לפני השקיעה, לאחר 'פלג המנחה' (מעט לאחר תחילת השמינית האחרונה של היום).

[בו"מ דרשו צד, 15]

הנמצא בטיסה או בנסיעה אשר תגיע לסיימה לאחר חצות הלילה, וטרם התפלל ערבית, ואינו יכול להתפלל בעמידה - יש שהורה שיתפלל בישיבה, ולא ידחה את התפילה לאחר חצות, ויש שהורה שיקרא קריאת שמע בלבד, ובהגיעו ליעדו יתפלל ערבית כרגיל. והעומד לצאת בטיסה לפני 'צאת הכוכבים', ויגיע

מה המיוחד בחובת העמידה בתפילה ובקריאת התורה?

להם להישען כלל, דהיינו, אף במידה שאם ינטל המְשַׁעֵן לא יפלו; ובשעת הדחק יש להקל; ומי שאינו יכול לעמוד אף בהישענות מועטת - רשאי להישען אף באופן שאם ינטל המשען יפול. ועמידה כזו עדיפה על פני ישיבה.

[שו"ע צד, ה, ומשנ"ב כב-כד; בו"מ דרשו, 25-23; וראה ביה"ל תכב, ו, ד"ה מעומד]

העומד ונשען על דבר מה במידה כזו שאם ינטל המְשַׁעֵן יפול - אינו נחשב כעומד לענינים המצריכים עמידה, כגון תפילת שמונה עשרה, חזרת הש"ץ, ברכת כהנים, קריאת ההלל וקריאת התורה. ויתרות הן תפילת שמונה עשרה וקריאת התורה - שהמתפלל והקורא צריכים לעמוד בצורה של 'אימה', ולכן אסור

* לפני תחילת תפילת שמונה עשרה, צריך המתפלל לְדַמּוֹת במחשבתו כאילו הוא עומד בבית המקדש אשר בירושלים, לפני הכפֹּרֶת אשר על הארון, בקודש הקדשים.
* מנהג ישראל מקדמת דנא להציב את ארון הקודש בקיר שלכיוונו מתפללים; וכינוי הרווח של קיר זה - 'מזרח', מקורו במדינות השוכנות ממערב לארץ ישראל, שבהן כיוון התפילה הוא מזרח.
* בגמרא נאמר כי התפילה לכיוון דרום היא סגולה לחכמה, ולצפון - סגולה לעשירות. יש מפרשים שיפנה את גופו לכיוון התפילה הראוי ויטה את ראשו לדרום ולצפון, וכן יש לנהוג.

מה שלמדנו לפני מאה ימים:

איזה קטע בתפילה רצוי לומר בטעמי המקרא?

גם אם הציבור אינו אומר כעת קדושה זו, וכגון שאיחר לתפילה, והציבור כבר עומד בקריאת שמע בשעה שהוא אומר קדושה זו. ויש אומרים, שבקדושה זו שבברכת יוצר, אין אנו באים לקדש בעצמנו את שם ה', אלא 'מְסַפְּרִים' כיצד המלאכים מקדשים אותו, ולכן אינה נחשבת כדבר שבקדושה, ואף היחיד רשאי לאומרה. ולמעשה, יש להחמיר כדעה הראשונה.

[שו"ע נט, ג, ומשנ"ב י-יא; בו"מ דרשו, 8]

פסוקי ה'קדושה' שבברכת 'יוצר אור' - "קדוש קדוש קדוש... ו"ברוך כבוד ה' ממקומו" - יש אומרים שנחשבים כ'דבר שבקדושה', שאין לאומרו אלא ב'מנין'; והיינו, שנחשבים כקדושה שבחזרת הש"ץ, ו'קדיש' ו'בְּרָכוּ'. ולדעתם, המתפלל ביחידות יאמר פסוקים אלו בטעמי המקרא, או בניגון של לימוד, כדי שיִרָאה כקורא בתורה, ולא כאומר קדושה ביחידות. אך אף לדעה זו, אם מתפלל במקום שיש מנין, רשאי לומר קדושה זו

לפתוח את היום בטוב...

הצטרף אלינו וקבל את המייל היומי של 'דרשו'
'הפותח בכל יום' לתיבת המייל שלך

להצטרפות נא שלחו מייל לכתובת

dirshu@dirshu.co.il